

NE YİYELİM?

Nureddin Yıldız'ın (182.) Hayat Rehberi Dersidir.

Bismillahirrahmanirrahim.

Elhamdülillahi Rabbi'l âlemin. Ve sallallahu ve selleme alâ seyyidinâ Muhammedin ve alâ âlihi ve sahbihi ecmaîn.

Değerli Kardeşler,

Allah'ın üzerimizdeki nimetleri; bizim o nimetlerle bağlantımız kadar değerli, etkili ve imtihan gücüne haizdir. Allah bize ne verdiyse bunu nimet olarak veriyor. Kur'an-ı Kerim, üzerimizdeki kıyafetleri Allah'ın bir nimeti olarak gösteriyor. "Sıcaktan ve soğuktan korunuyorsunuz bu elbiselerle." diyor. Evet, biz filan kumaş fabrikasının ürettiği bir elbiseyi giyiyoruz ama insanoğlunun kumaş fabrikasına gelinceye kadar ve o kumaş fabrikası kurulurken hangi Allah'ın nimetleri sayesinde o üretim seviyesine geldiğini iyi düşünmek lazım. Üzerimizdeki elbiseler bir nimet. Etrafımızda dolaşan kuzular, inekler bir nimet. Midemize inen yiyecekler bir nimet. Midemizin kendisi de zaten bir nimet.

Kardeşler,

Bu nimetleri bize yararlılığı bakımından ya da olmazsa o nimet çok sıkıntıya gireceğimiz açısından ele aldığımızda, insanoğlunun yiyecek kadar büyük bir nimet içinde olmadığını söyleyebiliriz. İnsan, yiyecek açısından eli kolu mahkûmdur.

Gömleksiz yüz sene yaşanılabilir. Ceketsiz yaşanabilir, çorap olmasa da olur, takkesiz de olur, eldivensiz de olur ama midemiz boş durmaz. Elbise de nimet, sofradaki yiyecekler de nimet. Sofradaki yiyeceklere olan bağımlılığımız, üzerimizdeki elbiseye olan bağımlılığımızla oranlanamayacak kadar çok yüksektir. Çoraba ne kadar elimi kolumuz bağlı? Ekmeğe ne kadar elimiz kolumuz midemiz bağlı? Bunu, kıyas bile edemeyiz.

Bu bildiğimiz gerçek, bizi şöyle bir hakikate taşır. Allah Teâlâ, çorabı da nimet olarak verdi; ekmeği de nimet olarak verdi. İkisine ihtiyacımız farklı.

Ekmeği, midemizi dolduran şey olarak sembol olarak kullanıyorum. Ekmeğe yüzde yüz mahkûmuz. Çoraba ise hayatîlik açısından hiç bağlı değiliz. Çorap bulamazsak başka bir şeyle ayağımızı örteriz ama yiyeceği olmadan bir insanı hayal edemeyiz. İnsan, zaten çorabı ne zamandan beri giyiyor ki? İlk yaratılan insanlar yemeseler, içmeseler, yiyecek bir şey bulamasalardı bugün biz olmazdık. Nesil tükenirdi ama çorapsız asırlarca yaşandı, hiçbir şey de olmadı.

Kardeşler,

İki nimet arasında bizi bağlaması açısından çok büyük fark var. Bunun doğal sonucu; Rabbimiz iki nimet türü arasındaki fark kadar da bu nimetler üzerinden imtihan eder.

Siz, hangi yiyeceğin yeneceğiyle ilgili "Şu helaldir, şu haramdır, şunu yemek mekruhtur." diye yüzlerce kere din hükmü duymuşsunuzdur. "Şu yenmez, bu haram, buna alkol karışmış, bu şöyledir." cümlelerini duymuşsunuzdur.

Çorapla ilgili ne duydunuz bugüne kadar? Gömlekle ilgili ne duydunuz? Bir: İpekse giymek haramdır, erkekler için bunu duydunuz. İki: Üzerinde hayvan resmi varsa giyilmez, duydunuz. Üç: Çaldığın gömleği giyemezsin. Dördüncüsü yok bunun ama sofranızda bir sabah kahvaltısında önünüze

konan yiyeceklerin üzerinden din hükümlerini saymaya kalksanız yüzden fazla hüküm bulursunuz. Çünkü bir gömlek veya bir çorap, “Olmasa da olur.” düzeyinde insanla ilgilidir ama sabah sofrasında zeytininden peynirine, reçeline, kahvaltılığına kadar olan her şey, onlarca kere din barajından geçip senin önüne gelmesi gerekiyor.

Zeytinden başla. Çaldın çalmadın da önce zeytinin üretiliş tarzında helallik için onlarca sıkıntı var. Zeytinin salamura yapılışında, tenekelerde vs. iken zeytine fare girmiş mi, girmemiş mi? Alkollü bir asitle salamura edilmiş mi, edilmemiş mi?

Giydiğin gömlekte ise ipek değilse, çaladıysan, üzerinde hayvan resmi yoksa ve kâfirlere ait bir kıyafet değilse helaldir giyebilirsin. Üç dört kalem, bitti ama sofradaki zeytinden reçele kadar, ekmekten tosta kadar, yağından pekmeze kadar ne yiyorsan hepsinde muhakkak onlarca kere din hükmü icra edilmiş olması gerekiyor. Çünkü kazağın, gömleğin, ceketin insanla ilgisi yüzde üç-beşken adı ne olursa olsun sabah kahvaltısındaki yiyecekler, yüzde yüz insanla ilgilidir. Dolayısıyla gıda üzerindeki Allah'ın hükümleri, de herhangi bir kıyafet veya evin duvarının yapıma şekliyle ilgi hükümlerinden kat kat fazladır. Mü'min de böyle bakmak zorundadır.

Nasıl bakar mü'min? Gömlek; üç dört konuda Rabbim'le bağlantılı bir konu. Gıda; yüz kere, iki yüz kere dosyası açılrsa yine dinle Allah ile bağlantısı bitmiyor. Bu nedenle bir mü'min ailede, bir evde veya mü'minlerin yaşadığı bir ortamda gıda; her zaman bir numaralı konudur.

Bir numaralı konu, çocuklarımızın iyi bir hocanın elinde Kur'an öğrenmeleri değildir. İyi bir ananın elinde helal beslenmeleridir. Bu helal beslenme, çocuk doğduktan sonra süt emzirme değildir. Borun pazarı çoktan kalkmış olur; doğduktan sonra beslenmeye gerek kalmadı ki. Doğmadan önce bünyedeki hücrelere haram bulaşıp bulaşmamasından başlayacağız.

Çocuk zaten iki buçuk kilo doğuyor. İki buçuk kilo et ve kemik demek bu. Çocuk doğduktan sonra kol yaratılmıyor. Doğduktan sonra kalp ve ciğer yaratılmıyor. Allah Teâlâ; yaratılmış, temel genetiği oluşmuş bir ciğere, kalbe, damarlara vs. büyüme veriyor. Dolayısıyla çocuğun helal gıdayla yetiştirilmesi, yüzlerce binlerce kere Allah'la bağlantılı bir konudur dedik; bunu ispat ettik. Herhangi bir nimetle ev nimetiyle elbise nimetiyle veya arkadaş nimetiyle ölçülebilir değildir.

Âdem aleyhisselamdan itibaren gıda bir numaralı sorundur. Bu bir numaralı sorunumuz ya da bir numaralı imtihanımız helal beslenme, çocuk doğduktan sonra başlarsa iş işten geçmiş olur. Çocuk ana rahmindeyken başlarsa iş işten yine geçmiş oluyor. Kırk gün sonra et yumağı oluşuyor zaten. Genler oluştuğundan sonra sen, onun büyümesi için katkıda bulunuyorsun.

Anne ve baba; herhangi bir şekilde çocuğa hamile kalacak kadının bünyesine haram girip girmediğini test ederek helal gıda çalışmasına başlamış olmaları lazım. Bu açıdan ele alan bir mü'min Allah'ın izniyle iyi bir nesil yetiştirme projesinde himmetli ve gayretli bir mü'min olarak Allah Teâlâ'nın huzuruna çıkabilir. Böyle bir mü'min, kıyamet günü “Ben çocuk için gerekli olanı yaptım.” demeye yüzü tutar.

Bu nedenle Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz: “Çocuklarınız için iyi tarlalar bulun” diyor. “İyi tarlalar bulun.” diyor, “Çocuklarınız için iyi medrese bulun.” demiyor. Zaten Ümmeti Muhammed'in bulunduğu ortam, mü'minlerin yaşadığı ortam hep medresedir. Camisi medrese, girilen çıkılan evler medrese, bayramlaşmalar yapıldığı yerler bir tür medrese, ezanların duyulduğu

sokaklar medresedir zaten. Çocuk caminin önünde, caminin bahçesinde veya mescidin önünde oyun oynayacak; zaten mü'minler onu bir tür eğitecekler.

Asıl mesele; Ümmeti Muhammed'in çocuklarının tarlası mesabesinde olan çocuk tohumlarını ekecekleri tarlaları olan anaları, kadınlarını; helal olmayan tek bir molekülün kan hücresi olarak bulunmadığı bir kadın tarzında yetiştirmeleri helal gıda demektir. Helal gıda, bu derece bu tonajda ağır bir sorumluluktur. Çünkü insanın yetişmesi ta oralardan itibaren başlıyor. Dügününe bir ay kala helal kesilmiş bir koçla ziyafet etmekle helal gıda ciddi bir şekilde insana sunulmuş olmuyor.

Kardeşler,

Gıda, Allah'ın en büyük nimetidir çünkü yüzde yüz bütün insanlar, yüzde yüz her insan yaşamak için gıdaya muhtaçtır. Gıdasızlık, tasavvur edilemez. Ölü ancak gıdasız yaşayabilir. Hayat içinde olup nefes alan herkesin gıdaya ihtiyacı var, yemeğe içmeye ihtiyacı var. Binaenaleyh gıda, yüzde yüz bizi kilitleyen bir şey. Yüzde yüz Allah'ın imtihanıdır. Bu nedenle biz her lokmamızın "Bismillah." diyerek boğazımızdan geçmesini isteriz. Neden? Çünkü yüzde yüz Allah ile bizi onlarca defa bağlayan hükümler içermektedir. Herhangi bir zeytin tanesi, herhangi bir reçele batırdığımız ve ağızımıza koyduğumuz lokmamız. Meseleye bu şekilde bakacağız.

Kur'an-ı Kerim'imiz ve Peygamber aleyhisselatu vesselam Efendimiz, mü'minleri şiddetli bir şekilde helal yemek ve helal içmek konusunda ikaz etmiştir. Biz bu helalleri ve haramları; alkol ve domuz ürünü ve bu ürünlerin dışındaki şeyler olarak hep biliriz. Mesela; "Filan İslam toprağı olmayan yerlerde yaşayanlar için marketlerinde domuz eti satılıyor." deriz. Yani "Müslüman'ın mahallesinde domuz eti satılmaz." deriz.

Mesela; "Müslümanların girdiğı bir bakkal veya markette asla alkollü ürün satılmaz." deriz. "Bakkal ve market satmaz." demiyorum. O çok basit bir ifade! Tek bir Müslüman'ın bile girdiğı bir markette hatta vitrinine baktığı bir markette alkollü ürün olmaz.

Mü'min, Alkollü tek bir nesnenin satıldığı bir marketin önündeki otoparka bile arabasını park etmez. "Burada alkol satılıyor, Allah'ın göklerinden buraya lanet yağıyor, arabam da lanetli araba olmasın." diye düşünür. Mü'min böyle bir insandır.

Kardeşlerim,

Gıda konusunun avamî bir şekilde "Domuzu at, rakıyı at; gerisi helal sana." tarzında incelenmesi, bir çeşit basitliktir. Bunun biraz daha incelenmesi gerekiyor. Biz çocuğumuz ekmek kemirip yiyeceğı zamanı "Çok geç!" diye bir kenara attık da diyoruz ki; ana rahmine düşmeden önce o rahimde sperm olarak düşecek damlacıkları oluşturan bünyeye haram girmeyecek diye düşünmek zorundayız. Biz bunu çok eskiye doğru kaydirdık. Dosyamızı aldık, yaratılış süresinin öncesine götürmeye çalışıyoruz. Bu kadar önemli bir konuyu veya bu kadar önemli bir sorunumuzu "Domuzu at, alkolü at; ye ve iç." tarzında basit algılayamayız. Biraz daha ince ve biraz daha hassas düşünmek zorundayız.

Kardeşler,

Bu hassasiyet ve inceliklerimizi Kur'an-ı Kerim'de bir örnekle ele almak istiyorum.

Rabbimiz A'raf Suresi'nde hepimizin bildiği yani çokça duyduğumuz hatta ve hatta yemek duası diye sofralarda okunan bir ayet vardır. Neresi duadır? Bunu anlamış değilim. Bu yaşa geldim, her yemekte böyle hurili bilmem neli dualar yapılır. Peygamber aleyhisselatü vesselama ait şeyler değildir bunlar. Ashabı kiramın yaptığı dualardan değil ama böyle bir "كُلُوا وَشَرِبُوا لَا تَلْسُرُوا" "Âmin." Neresi duadır bunun? Anlamış değilim.

"Yiyin, için, israf etmeyin." Allah buyuruyor. "Yiyin, için, israf etmeyin." "Âmin."

"Ya Rabbi! Bize şunu ver." dersin buna "Âmin." denir ama "Âmin" işte. Âmin bölümünde söylenmiş "Âmin!" Zaten "Yürekten kabul et ya Rabbi!" diye "Âmin." demiyor ki. El kaldırdı herkes, ne diyeceksin orada? "Olur, olur." mu diyeceksin? Tabi "Âmin." diyeceksin. "كُلُوا وَشَرِبُوا لَا تَلْسُرُوا" "Âmin." Böyle dua olmaz.

Esasen yemekte dua, "Hacı hoca efendi, sen bir dua yap." da değildir. Allah'ın rızkını her yiyen ve midesine giren "Rabbim, sana hamd ederim." der. Dua budur. "Sen ye afiyet olsun. Ben hastayım bir şey yiyemedim zaten, duayı ben yapayım." Ne olacak ki! Her işi ücretli bir sektöre yaptıрма, devlet de taşeronu yapıyor, herkes duayı da zaten imama yaptırdı. Yemek afiyet sana ait, dua hocaya ait; ne güzel cennet sonra! Yiyen hamd eder. "كُلُوا وَشَرِبُوا لَا تَلْسُرُوا" "Âmin." Böyle değil.

"Yiyin, için, israf etmeyin."

Kardeşler,

Buradaki "israf" kelimesi, "artan yemeği dökmeyin" demek değildir. Mü'min, zaten Allah'ın nimetini çöpe atmaz. Mü'min, zaten ekmekle dudaklarını silmez. Sünger olarak, paspas bezi olarak ekmeği kullanmaz mü'min zaten.

İsraf; dökmek, atmak demek değildir. "Ölçsüzlük yapmayın." demektir. "Yiyin, için, israf etmeyin." "Yiyin, için, yemek içmek için de ölçsüzlük yapmayın." İsraf etmemek bu demek.

Ölçsüzlük nedir? Doktorun tavsiyesinin üstünde yemek yemektir. Ölçsüz davranıp mideni israf etme. Mideni helak ediyorsan, tansiyon nedeni olacak veya filan hastalık nedeni olacak şekilde yiyorsan israf ediyorsun. Neyi israf ediyorum? Bir bardak suyu değil bir hayatı, bir ömrü, bir bedeni israf ediyorsun.

Hangi yemek çeşidi, bıldırcın kuşu da dâhil Allah'ın hangi nimeti, bir mü'minin sağlam bedeninden daha değerlidir? Hangi hayvanın eti hangi, börek, baklava gibi bizim çok sevdiğimiz şeyler bir, mü'minin bir parmağı kadar eder Allah katında? "İsraf etmeyin." sözünden "yendiğinde kanalizasyona gidecek iki tane böreği" anlıyorsun ama Rabbi'ne kavuştuğunda Firdevs Cenneti'ne girecek bedenini anlamıyorsun.

Bu bedenler inşallah, Firdevs Cenneti'nde yeşerecek. Ne baklavası, ne böreği? Bir mü'min insanın Allah için secde etmiş alını olan bir kafadaki beyinden, bu Allah korkusundan dolayı ürperen bir kalpten daha değerli yiyecek mi var?

"كُلُوا وَشَرِبُوا لَا تَلْسُرُوا" "Âmin!" Din; bu kadar yüzeysel, bu kadar avamî bir şekilde anlaşılınca "Âmin!" tabi. Her şeye "Âmin!" o zaman.

“Yiyin, için, israf etmeyin.” demek, “Yiyin, için, ölçsüzlük yapmayın.” demektir. İsrâf; Arapça bir kelime, Kur'an kelimesi. İsrâf, “Çöpe atmayın.” demek değildir. “Çöpe atmayın.” diye bir şey yok ki. “Ölçsüzlük yapmayın.”

Suyu israf etmek, ne demek? Bir litreyle yapılacak işi, iki litreyle yaparsan ölçsüzlük yapmış olursun, demektir. Ekmeği israf etmek, ne demek? Midene gitmesi gereken şeyi çöpe gönderirsen israf etmiş olursun, demektir. Bir saatte yapılacak işi, üç saatte yaparsan vakti israf etmiş olursun, demektir. İki insanla yapılacak işi, dört insanla yaparsan Allah'ın mükerrem kulu olan insanlardan iki tanesini israf etmiş olursun, demektir.

İnsanı israf etmekten, Allah'ın en büyük nimeti olan sağlığı ve sıhhati israf etmekten daha büyük bir israf olabilir mi? Bir daha geri gelmeyecek olan zamanımızı israf etmekten daha büyük israf olur mu?

“كُلُوا وَشَرِبُوا لَا تُسْرِفُوا” “Yiyin, için, israf etmeyin.” “Âmin!” Doyduktan sonra bir yemek daha, ondan sonra meyve partisi, sonra içecekler partisi, kalkınca da bir mola yiyeceği, sonra tekrar devam, devam, devam... “Yemeği israf etmeyin çocuklar, getirin yiyelim bunu.” Ondan sonra aldığın her lokmayı kardiyolog kendi hesabına yazılmış sayıyor. Yemeği israf etmiyor, günahıdır diye. Kilosu yirmi lira ya da tabağı yirmi lira olan bir yiyeceği israf etmiyor ancak bedeli kâinattan daha değerli olan kendisini israf ediyor. Yok dinimizde böyle bir şey. Yok, böyle bir şey yok.

İnsan mükerrem, insan daha değerli. Biz, ne yiyeceğini ve ne içeceğini hesap edememiş bir mü'min olacak kadar geri kalamayız.

Kardeşler,

Bu nedenle “Ne yiyeceğiz?” sorusunun birinci cevabı; alkol ve domuz değildir. Sana zarar veren hiçbir şeyi yemeyeceksin. Birinci cevap budur. “Bizim yeme kültürümüz...” diyelim; çok çağdaş modern bir kelime(!) kullanmış olayım, çok iyi hoca olmuş olurum. “Yeme terbiyemiz, yeme adabımız...” desem çok İmam Gazalice olmuş olur! Biz de bu sırada yaşıyoruz. Böyle biraz biliyoruz bu teknolojidenden.

Bizim yeme kültürümüzün bir numaralı kuralı; zarar vereni yemeyeceksin. Zemzem suyu bile sana zarar veriyorsa içmeyeceksin. Hurmayı doktor sana yasakladıysa onu, Ramazan'da iftar ederken bile yemeyeceksin. “Yahu hurma Sünnet değil mi?” Sana haram. “Kime Sünnet?” Kime zararı yoksa.

Allah, bütün kulları secdeye kapansın diye yarattı. “Niye yarattı?” sorusunu sorduğumuz zaman “Secde edin diye.” diyor. Secde, secde! Kul, Rabbi için toprağa alınına koyacak ama “Belin ağrıyorsa sen secde yapma, kafanı eğ yeter; ima ile kıl.” diyor. Allah, secdesinden bile vazgeçiyor, yeter ki senin belin ağrmasın diye.

Damarların tıkanmış, nefes borun tıkanmış, solunum sistemin çökmüş, ciğerlerin çürümüş, nefes aldığın yerde araba egzozu gibi zehirli gaz çıkarıyorsun, ağzın burnun her yerin şişmiş ama hâlâ turşu yiyorsun. Mü'min, bu kadar basiretsiz olmaz; bu söze de gülmez. Gülünecek bir şey söylemiyorum. Hayatımızı yaşam, tarzımızı anlatıyorum. Kitaplarda “haram yiyecekler” arasında turşu yok, doğru. Kavurma yok, doğru. Allah kitabında: “وَلَا تَقْتُلُوا أَنْفُسَكُمْ” diyor. “Sizi öldürecek işleri yapmayın.” diyor Allah.

Nasıl bir insan, her gün bir parmağını kesse; bir gün bu, bir gün öbür parmak... Her gün bir şeyini kesiyorsa sırayla; buna ne diyoruz? "Katil" diyoruz. Ha intihar etmek için bir seferde kendisini öldürmüş ha her gün bir parmağını bir damarını keserek kendisini sonunda iki ay sonunda öldürmüş. Katil! Her gün bir lokma doktorun sana yasak ettiği şeyi yemen de nihayetinde, her gün bir parmağını kesmen gibidir. Sigara içmen de böyle. Turşu yemen de böyle. Sana yasaksa filan bildircin etini yemende böyle.

Müslüman, kendisine zarar veren şeyi yiyemez. Birinci yeme kültürümüz budur bizim.

Peki, bu zararı nasıl tespit edeceğiz? İki türlü tespit ederiz.

Birincisi: Yedin, içtin, kıpırdayacak hâlin kalmadı. Vücudun iyice yemek dolduğu için elin kalkmıyor. Yeni gelen şey de pek hoşuna gitti ama haram, yiyemezsin. Niye yiyemezsin? Çünkü kapasite bitti. Trafiğe çıkamayacaksın sen bu yükü. Trafiğe çıkamayacağın için yemen de yasak. Nasıl istiap haddinden fazla yükü araca koyamıyorsun, üç kişilik koltuğa sekiz kişi koyamıyorsun; üç kaşıklık mideye de sekiz kaşık koymayacaksın. İstiap haddinden fazlası yasak!

Yeme kültürümüzden konuşuyoruz. Yeme kültürünün birinci kanunu dedik ki; zararlı şey yemeyeceksin. Bu zararı nasıl tespit edeceğiz? Kapasite istiap haddiyle.

İkicisi: Deneyerek öğrendiyse ya da tıp tedavi esnasında sana "Şu yiyecek yasaktır." dediye yemeyeceksin. Dolayısıyla "İnsan ne yer, ne yemez." sorusunun fetva kaynağı, tıptır aslında veya kendisidir.

Mesela; filan yiyeceği yediğin zaman yediğin seni sabaha kadar kaşındırıyor. O gece de sabah namazına kalkamıyorsun. Sabaha kadar kaşındın, yorgunluktan da uyuya kaldın, sabah namazı kaçtı. Bir gün böyle. Nedir, ne değildir? Öbür gün öyle. Öbür gün öyle. Anladın ki filan yiyeceği yedin mi sen, alerji oluyorsun. Doktorun sana "O yiyeceği yeme." demesi gerekmiyor artık. Filan ilmihal kitabında, filan tefsirde veya filan hadis kitabında "Bu yiyecek haramdır. Domuz gibidir." demesi gerekmiyor. Senin tecrübelerin, bunu bedeninin kabul etmediğini gösteriyorsa sen onun müftüsüsün, sen onun doktorusun; yiyemezsin bir daha. Allah'ın Şeriat'ı böyle!

Bizim Şeriat'ımız, donmuş kalmış bir şeriat değildir. Hayatla beraber şekil alan bir şeriattır. İşte buradaki, örneklerinden biridir.

İkinci olarak da: Burada doktor da yasaklamış olabilir yani senin deneyimin de yok ama doktora gittin, başın ağrıyor. Doktor sana "Sen şu yiyeceği yemeyeceksin." dedi. Doktor bunu, senden yöresel bir intikam almak için söylemiyor herhâlde.

Yüzlerce sene Tıp ilmi, bir şeyler üretmeye çalışıyor. Doğru veya yanlış; hiç önemli değil. Sonunda tıp, "Filan yiyeceğin insanlara filan yönde zarar verdiği." tespit ettiyse eğer bu, Allah'ın kabul ettiği bir kanundur.

Eczacıların ürettikleri ilaçların neredeyse tamamına yakınında alkol var. Alkol, Allah'ın necis saydığı en büyük haramlarından bir tanesidir ama ilaçta kullanıldığında haram değildir. Neden? Çünkü Allah, insanoğluna henüz alkolsüz ilaç üretmeyi ya da ilacın ham maddesi olarak kullanılan bir nesneyi alkol olmadan uzun süre şişede tutmayı öğretmedi henüz.

Günün birinde kimya ilmi, becerir de alkol olmadan da mesela; sirkeyle ilaç yapma yeteneğini geliştirirse o zaman bu cümleler değişecek. O zaman diyeceğiz ki; “Eczanelerde alkollü ilaç satmayacaksınız sayın eczacılar. Alkolsüz ilaçlarla biz tedavi olacağız.” diyeceğiz ama şu anda kreminden vesairesine kadar insanoğlunun böyle bir imkânı yok. Allah, bu kapıyı henüz açmadı. Açmadığına göre yasak ettiği şeyin ruhsatını da kendisi veriyor demektir.

Kardeşler,

Demek ki yeme kültürümüzün birinci kuralı; zarar veren şeyi yemeyeceksin. Bitti. Bu zararı tıp da tespit etmiş olabilir; sen de deneyiminle tespit etmiş olabilirsin. Zarar olacağı belli olacak şekilde kapasite üstünde yemek de bir zarar çeşidi olduğu için onu da yemeyeceksin.

Burada aleyhisselatu vesselam Efendimiz’in bir hadis-i şerifini hiçbir zaman unutmamak üzere aile kılavuzu olarak yazalım. Mesela; malî durumu iyi olanlar bir flamacıya, bir reklam ajansına gitsinler; “Şu hadis-i şerifi Arapça’sıyla da Türkçe’siyle şöyle bir metrelik bir panoya assak da mutfağa asayım.” desinler. Kıyamete kadar Peygamber aleyhisselam Efendimiz’in hiçbir mucizesi olmasa da sadece şu hadis-i şerif mucize olarak önümüzde dursa bu söz, “Ne büyük Peygamberimiz var.” diyebileceğimiz muhteşem bir sözdür.

Arkadaşlar,

Hepimizin bildiği hadis-i şerif. Tirmizi’de 2381 numaralı hadis-i şeriftir. Hani oradan alıp tabelacıya reklamcıya götürerek yaptırınlar için söylüyorum. Ne buyuruyor Efendimiz sallallahu aleyhi ve selem? Buyuruyor ki:

“Âdemoğlu’nun -yani âdemin çocukları, insanların- karnı kadar büyük doldurulacak bir kovası yoktur.” Dert açısından. Yani Âdemoğlu’nun en büyük derdi; midesi, kovasıdır. Âdemoğlu, yediği şeylerden dolayı sıkıntıya giriyor. Yemese dert, yese dert. Ölçülü olunca da bu dert kalkıyor.

Sonra buyuruyor ki: “Birkaç lokma yeter Âdemoğlu’na.” Birkaç sofraya değil birkaç lokma. Lokma ne? İnsanın parmağıyla tutup kaldırdığı şey.

“Birkaç lokma Âdemoğlu’na yeter.” Onlara yetti. Bir de saatlerce ellerinde kılıç kuşandılar, üç-dört hurma yiyerek. Üç-dört domates değil. Domatesin kaçta kaç kadar hurmalar? Şimdi gerçi öyle domatesler var, fındık kadar. İşte öyle üç-dört domatesle akşama kadar kılıç kullandılar. Yüzlerce kilometre yol gittikten sonra ama.

Böylece Peygamber aleyhisselam Efendimiz, yanındaki on binlerce sahabesiyle beraber ispat etti. Sadece kendisi üç-dört lokmayla duruyor olsaydı “Ee, arkanda Cebrail; tabi konuşursun böyle.” denecekti. Arkasında Cebrail olmayan, daha dün iman etmiş sahabileri de iman etmeden önce kuzuyu bütün bütün yiyorlardı. Ne diyor: “Yedi mideyle yemek yiyorlar bunlar.” Yani; yedi kişilik sofraya oturuyor ve doymuyorlar, o kadar yiyip içiyorlardı. İman ederek Allah’ın Şeriat’ındaki terbiyeye girdikten sonra “Bismillah!” diyerek ağızlarına lokma koymaya başlayınca üç-dört hurmayla yüz elli kilometre yol gittiler. “Allahu Ekber!” diyip kaldırdıkları kılıçların altında koca koca gâvurların leşleri serildi.

“Üç-dört lokma yeter Âdemoğlu’na.” buyuruyor. Ve illa çok yiyecekse hadis-i şerife devam ediyoruz. Ne diyordu? “Âdemoğlu’nun, mide kovası kadar dertli bir küpü yoktur. Mideye giren şeyler

yüzünden Âdemoğlu'nun başı belaya giriyor. Âdemoğlu'na aslında üç-dört lokmalık yiyecek yeter." "Üç-dört öğünle üç-dört sofraya" değil "Üç-dört lokma yeter." buyuruyor ama madem çok yiyeceksiniz yemek de haram değil, "Madem çok yiyeceksiniz, o zaman midenizi üçe bölün." buyuruyor. Peygamber nasihatı.

Midenin bir bölümünü yani; büyük bir insan midesini üç litre kabul edelim. "Bir litresini katı yiyeceklerle, bir litrelik miktarını sıvıyla, gerisini de boş bırakın ve sofradan aç kalkın." diyor.

Şimdi Tıp ilerlemiş; film çekiyorlarmış ultrason çekiyorlarmış da... Tıp şimdi bu hadis-i şerifi tekrar etmeye başladı ancak ben hiç sevmedim çünkü Peygamberimiz'i yeni öğrenmiyorum. Tıbbın keşfinden önce benim Peygamberim vardı, elhamdülillah.

Kardeşler,

İnsanoğlu birkaç lokma ile ayakta durur, alıştırılırsa öyle. Birkaç sofraya alıştırsan elbette birkaç lokma sana diş kirası bile olmaz zaten. Bu eğitim meselesi. Biz ki "Aman bizim zamanımızda çökelektan başka bir şey yoktu, sofrada eklemek de taş gibiydi zaten. Çocukların morali kırılmasın şimdi." diye on üç çeşit kahvaltılıkla sofraya oturtursan çocuğu, o da dudağını büküp "Filanca şeyden yok mu bugün? Ben yemeyeceğim." dediğinde "Eyvah! Babası doğru bakkala, doğru bakkala. Filanca kaşar çeşidi yok." Var kaşar da onun sevdiği yok. Zaten onun sevdiği yok diye istiyor! Aslında uyuyacak, uyumasına bahane olarak "Filanca çeşit yok." diyor. "Tostun üstünü niye kızarttınız? Altını kızartmanız lazımdı." Al sana bir mazeret daha.

Aman Allah'ım! Aman Allah'ım! Elbette böyle bir nesil yetiştirdiğinde bir cebinde içeceği kolası vesairesi, öbür cebinde tostunu dolaşacak akşama kadar. Bu, bir eğitim değil. Bu, çocuklarımıza merhamet değil. Bu, ziyafete çağırmanın arkadaşına iyilik değil. Bu, Roma kültürü. Ye, ye, ye, ye; artık nefes alacak hâlde gelmeyince ağzına parmağına sok, istifra et. Yallah bir sofraya daha! Roma Tarihi'ni okuyunuz, bakınız. Adına "ziyafet" dedikleri şey bu.

Bizim kültürümüz; üç lokmayla sabredip iştahını cennete saklamaktır. Kim iştahını cennete saklayabiliyorsa o, Rabbi'ni kazanıyor ama burada doymaya kalkanlar, başı belada olanlar olacak. Göbeği şişik, nefes sorunu yaşayan, nefes alacak takati olmayacak kadar yemek yiyenler, kapasite üstü yolcu fazla olduğundan organları hareket ettiremeyenler... Böyle bir mantıkla yaşayan mü'min, elbette "Ya Allah!" deyip yola çıkacak takat bulamaz kendisinde. Onun bir defa, her on kilometrede bir, mola vermesi lazım.

Kardeşler,

Bizim yemek kültürümüz önce buradan başlıyor: Zararlıyı yemiyoruz, zarar olacak kadar yemiyoruz. Bu hususta birbirimizi uyarmamız gerekiyor. Mesela; alkol kullanan bir mü'min gördüğümüzde "Nasıl, ne yapıyorsun ya? Delirdin mi? Hem namaz kıılıyorsun hem alkol kullanıyorsun." dememiz gerektiği gibi. Mesela; kız çıplak vaziyette, erkekli kadınlı karışık düğün yapıyor; nasıl hemen itiraz ediyoruz "Ne yapıyorsun sen?" diyoruz. Bu örneklerdeki gibi yeme kültüründe de bu hâlde yemek yiyene, aynı ikazı mü'min olarak yapma şuurunda olmamız lazım. Mü'minliğimiz bunu gerektiriyor.

Kardeşler,

Yiyeceklerimiz; bitkisel ve hayvansal olmak üzere iki türdür. Bitkisel ve hayvansal. Bitkisel yiyecekler; alkollü olma ve uyuşturucu olma gibi bir engel taşımadığı sürece bütün topraktan bitenler helaldir. Yeter ki doktor, sana onu yasaklamasın. Kural budur ama durdukça alkollenen bir şey, helal değildir ya da doktorun sana yasakladığı helal değildir.

Hayvansal ürünlerde ise, denizden çıkarılan balık cinsi hayvanların tamamı helaldir. Kesilmesi, besmele yapılması veya bağlanması gerekmez. Yakaladın mı, canı çıktı mı; yenir balık. Balık serbest. "Cansız" denecek tarzda pişmemiş yenmesi, tıbben sakıncalıysa mekruhtur ama balık denizden alınıp "Allah!" deyip "Bismillah." deyip boğaza atılır. Balığın kesilmesi gerekmez. Gerçi, Avrupa'da üretilip Müslümanların topraklarında satılan balık konservelerinde "Helal kesilmiştir!" yazıyor. İneği de öyle kesiyorlar demek ki. Yani; şükürler olsun balığı bile besmeleyle kesecek kadar İslam'a ısınmışlar, diye görülüyor buradan! Bu hususta bir şeyi anlamamız lazım.

Kardeşler,

Kara hayvanlarında ise esas olan, yine yenilebilirliktir. Şu kadar ki yırtıcı hayvanlar ve gagalarıyla parçalayan böyle matkap gibi gagası olan kuşlar, yenmezler. Pislik yiyen hayvan da yenmez. Bunun dışındaki hayvanlar, helaldir. Genel kural olarak söylüyorum. Yüzlerce hayvan çeşidi var, onları sırayla sayma imkânım yok şuan.

Özellikle parçalayıcı hayvanlar... Köpek, parçalayıcı bir hayvandır. Aynı şekilde ayı, kaplan; bunlar parçalıyorlar yani; et yiyor. Et yediği için de bu hayvan bir tür vahşetle besleniyor. İnsan da vahşetle beslenen ve genlerinde vahşet bulunan bir hayvanı yemez. Çünkü tutup matkap gibi parçalayan gagası olan bir hayvanı yediği zaman bir mü'min, o mü'minde vahşet sergilenme ihtimali olduğu için bu hayvanlar yasaktır. Çünkü insan, yıllar sonra da olsa yediği içtiğinin etkisinde kalır, Esasen bunlar, belki temiz hayvandırlar.

Mesela; leş yiyen karga nazik bir hayvan, üstünü başını temiz tutuyor olabilir ama yeme içme tarzı farklı. Mesela; ekin kargası haram değil ama leş kargası farklı. Onun yediği ve içtiği şey; sadece gübre olup gitmiyor. Onda damar oluyor, hücre oluyor, gen oluyor. Nasıl insan bundan miras olarak öbür tarafa taşıyor diye "Bebeğe hamile kalmadan kadın helal yesin." diyorsak bu da onun gibidir. Hayvanlarda da aynı şey var. Bu nedenle Allah Teâlâ, kara hayvanlarında bunları yasaklamıştır. Bunun dışında bildiğiniz gibi yabani inek de olsa "şu, bu" diye isimlerini tek tek saymıyoruz bunlar; ilke olarak helaldirler.

Yasak olanları özellikle söylüyorum; parçalayıcı hayvanlar, kuşlardan böyle matkap gibi gagası olan ya da pençesiyle tutup parçalayan hayvanlar ve bir de leş yiyen hayvanlar yani pislik yiyen hayvanların yenmesi haramdır.

Pislik yiyen hayvanda şöyle bir sorun var: Mesela; tavuklar köylerde gübrelikleri karıştırırlar. Gübrelikte dolaşan bir tavuk, kesilip yenmez. En az üç gün onun kümese kapatılıp hapsedilerek ona temiz buğday veya başka bir şey verilmesi gerekir. Midesi temizlendikten sonra tavuk kesilebilir.

Şimdi ise büyük mezralarda balıklar ve tavuklar, pislikte yedirilerek büyütülüyorlar. Mezbahanelerden alınan pislikler, fabrikalara götürülüyor; içine buğday çöpleri de katılarak yem

yapılıyor. Onların bulunduğu torba, leş gibi kokuyor. Neden? Çünkü pislikten üretilmiş. Bunları yiyen balıklar ve tavukların da temizlenmeden yenmemeleri gerekir.

Çok basit bir ölçü olarak söylüyorum. Lokantada veya evde pişirirken kızarttığınız tavuk veya balık gübre kokuyorsa bunlar, yenmesi caiz olmayacak günlerinde kesilmiş demektir. Yani pislikle beslenen hayvan cinslerinde bir tür geçici yasaklama var. Çünkü bu, pislikle haram olan necasettir. Maalesef yaşadığımız çağda köy tavuğu yani temiz kafeste beslenen tavuk, neredeyse suç olacak. İlla plastik tavuk yemek zorundayız. Böyle kanunlarla plastik tavuk üretenler, sürekli destekleniyorlar. Sürekli petrol yiyerek ve zehir yedirerek hayvanları, altı ayda gelecekleri merhaleye altı haftada getiriyorlar. Para daha çabuk kazanılıyor tabi. Devletler de zenginleri himaye etmesi gerekiyor. Bu düzen böyle kuruldu, biiznillah böyle devam etmeyecek.

İnsanı mükerrem gören ve Allah'ın Şeriat'ına teslim olduğu için ulvi makamlarda yaşayan insanların yaşadığı toplumlar da Allah'ın izniyle kurulacak. Bugün olmazsa yarın, yarın olmazsa muhakkak yarın. Bunun çaresi yok, Allah'ın sözü geçecektir. Bir tavuk veya ucuz balık için Şeriat'ımızdan taviz veremeyiz.

Kardeşler,

Bir hayvanın yenmesi haram ise bunun altı nedeni olur.

Birincisi: O hayvanın insana zararı vardır. Mesela; akrep yendiği zaman insan, çok huzurlu ve afiyetli olmaz; çocuğunu sokmaya başlar herhâlde. Onun için "akrep kebabı" olmaz çünkü zararlı bir mahlûk bu. "Kızarıncı zehri şifa oluyor." deme bana. Yani esasen zararlı bu, kızartana kadar seni sokabilir hayvan.

İkincisi: Sarhoş edici şeyler genel olarak yasak. Mesela; bir et alkolle terbiye edilip de lokantada servis ediliyorsa bu et, inek eti de olsa haramdır.

Üçüncüsü: "Necaset" dediğimiz şey yani; pislik, insan dışkısı veya hayvan dışkısı ya da başka yollarla pis olan bir şey de Şeriatımız'ın haram ettiği şeydir.

Dördüncüsü: Bir de insanın çirkin görüp tiksindiği şey, temiz de olsa yenmez. Mesela; "yılan kebabı" olmaz. Neden? İnanışla yılandan tiksindirir. Tiksindirici şey, yenmez şeydir. Bu tiksindiricilik de çok önemli. Mesela; "Zaten kimsenin yılan konservesi yaptığı yok ki." diyeceksiniz. Öyle değil arkadaşlar.

Bu haşereler, çiftliklerde besleniyor. Bunlar; milyarlarca haşere. Bu tiksindirici şeyleri mutfakta görünce kadınların itfaiyeyi çağırdıkları böcekler var ya onlar, milyonlarca milyarlarca çiftliklerde üretiliyor, tırlara dolduruluyor, fabrikalara götürülüyor, presle eziliyor, ondan boya yapılıyor ve çocuk şekeri olarak bize satılıyor. Dondurmada renk oluyor. Dolayısıyla "Zaten tiksindirici bir şey, kimse yemez." demeyin. Yemezsin, sana onu dondurma olarak bir güzel yalattırılar.

Teknoloji çıldırdı, ne yapacağını şaşırıyor. Teknoloji, neredeyse ölümleri çıkarıp onlardan mum yapacak. Yani o hâle geldi.

Böcekten boya yapıyorlar. Mesela; senin filanca meyve suyunu; pişiriyorsun, pişiriyorsun, bir türlü kayısı renginde olmuyor. Sana bakkaldan bir kayısı geliyor ki Kayseri'de, Malatya'da öyle bir kayısı yetiştirmemiş Allah! Nerede oluyor bu? Böcekli kayısı yiyorsun. Elmayı ısırırken küçük bir

böcek çıksa karşına elmayı atıyorsun ama böcekli meyve suyunu afiyetle içiyorsun. Dondurma böcekten yapılıyor.

Kardeşler,

Çok ciddi sorunlarımız var. Yani “Biz, böcek yemiyoruz zaten.” demesin kimse. Kim bilir? Bir tahlil yapılırsa hepimizin üzerinden birkaç bin böcek çıkar. Yediğimiz şekerli şeyler vs... Bayramda sana şeker ikram ediyorlar, Allah, Allah! Bunu çamaşır suyuyla yapmadılar, nalburdan boya alıp bununla yapmadılar. Peki, neyle boyadılar bu şekerleri? Kakaonun rengi belli. Bu badem şekerinin rengi neyden geldi? Süt yok, bir şey yok içinde. Böcek var. Elli altmış tane böceği eziyorlar, sana şeker olarak ikram ediyorlar. Yani Allah’tan bu hususta farklı içtihadı olan filan âlim de bulunuyor da biz bari namaz kılacak, namazlarımız kılınacak kadar bir Müslümanlık yaşayabiliyoruz.

Ne dedik? Allah’ın en büyük nimeti neyse en büyük imtihanı da ondan yapıyor. Sen “Yahudi! İsrail!” diye slogan at dur, midende Yahudi’nin böcekten yaptığı şeker var.

Ciddi sorunumuz var. Gıdayı şakaya almayalım.

Bundan sonra vakıf kuran Müslümanlar, “Öğrenciye Burs Verme Vakfı” veya “Dullara Bakma Vakfı” kurmasınlar artık. Devlet, sosyal devlet oldu. Dula da bakıyor, öğrenciye de bakıyor; kimseyi aç bırakmıyor. Bundan sonra “Gıda Vakıfları” kuralım. Bundan sonra ne yiyeceğimizi, ne içeceğimizi, namusumuzu nasıl koruyacağımıza dair çalışmalar yapan vakıflar kurulsun. Öyle toplanıp her ay on öğrenciye para vermeyi, beleşçilik görelim.

Beşincisi: Parçalayıcı nitelik taşımak da hayvanlar da haram olma nedenidir dedik. Yani; hayvan, inek gibi otlayan hayvan olmalı.

Mesela; at, haram değildir. Neden? Parçalayıcı özelliği yoktur. İnek gibi otlar, inek gibi yer. Koşmaktan başka özelliği yok. At haram değildir, yenebilir ama Şeriatımız’ın bu günlere gelmesinde atın hizmeti çoktur. At üzerinde Halid ibni Velid, binlerce kilometre yol kat etti. Bu yüzden Kur’an-ı Kerim Âdiyat Suresi’nde atı övüyor. Efendimiz aleyhisselam “At, kıyamete kadar berekettir.” buyuruyor. Sırf bu cihadımıza, dinimizin yayılmasına katkıda bulunduğundan dolayı bu hayvanın kesilmesi kerih görülmüştür. Yoksa at; eşek veya katır gibi değildir.

Kardeşler,

Altıncısı: Biz, mülkümüz olmayan şeyi de yiyemeyiz. Mülkümüz, ne demek? Anamın sütü gibi helal benim olan şey, bize helaldir. Benim olmayan şey, bize helal değildir.

Kardeşler,

Necaset, haram olma nedenidir. Necaset neye diyoruz? Domuz necis, alkol necis, sidik necis, kaka necis; bunlar ayıp şeyler değildir. Bunlar pis. Koyun tertemiz, balık tertemiz.

İtalya’ya gittin, “Hop! Sizin etlerden biz yemeyiz. Balık kızart getir.” dedin. Biraz önce domuz pizolmasını yaptığı yerde sana güzel bir balık kızartıp getirdi. Afiyet olsun mu? Olmaz. Niye olmaz? Balık tertemiz ama onu, domuz kızarttığı tost tavasında kızartıp getirtti. Ne yapacaksın mü’min olarak? “Sadece balık kızarttığınız tavanız var mı?” diyeceksin. “Yok.” derse “Eyvallah!” deyip gideceksin.

Başıma gelmiş bir şeyi söyleyeyim. Avrupa'daki bir alışverişte bir ekmek çok hoşuma gitti. "Bundan alalım." dedim. Yanımda dolaşan bana "Ya, bırak sen onu." dedi. "Bu çok güzel ekmek. Ayna gibi parlıyor." dedim. "O parlayan şey, ekmek değil üzerindeki domuz yağı." dedi. O günden sonra da daha hiçbir çeşit ekmek yemedim. Yani, çok ciddi olmamız gerekiyor. Evet, ekmek tertemiz. Allah'ın mübarek yarattığı ekmek ama gördüğümüz gibi üstüne domuz yağı sürebiliyor, domuz yağıyla kızartılıyor veya domuz yağı kızarttığı tavada sana balık kızartıyor. Hepsine dikkat edeceğiz.

Kardeşler,

Çok önemli bir gıda sorunumuz daha var. Şimdi tükettiğimiz gıdaların neredeyse tamamına yakın bölümünde, hele hele bakkallardan bir ambalaj içinde satın alınan gıdaların büyük bölümünde, dış macunumuzda ve benzeri civık olması gerektiği hâlde katı durabilen herhangi bir nesnede ciddi bir şekilde "jelatin" isimli katkı maddesi vardır.

Jelatin, bir tür tutkal. Bitkiden de yapılabilir; hayvanın derisinin altındaki yağ tabakalarından da yapılıyor. Mesela; dış macununun pekmez gibi akmasını engelleyen şey, içindeki jelatindir. Bisküvileri ktır ktır yapan şey, o. Evde yaptığın şey, hamur gibi oluyor; pişirdikçe yanıyor. Bisküvi olarak aldığın şey ise katur kutur, değirmen taşı gibi deviriyorsun onu. O ktır ktır sesi, çocuğa hoş geliyor; büyüğe de hoş geliyor. Bu jelatinin gücü.

Jelatin, gıdada insanoğlunun keşfettiği en büyük keşiflerden biri. Sorun; jelatinin kullanılmasında değil. Mesela; bitkiden yapıldığı zaman hiçbir sakıncası yok. Arpadan, buğdaydan, soya fasulyesinden; nereden yapılırsa yapılsın yüzde yüz helaldir. Elhamdülillah, Rabbimiz'in helal ettiği şeydir.

Bitkilerde sıkıntı yok. Toprakta çıktı, ananın sütü gibi helal sana ama bu, Avrupa'da üretildiğinde Avrupa'da mezbahanelerde kesilen hayvanlarda domuz oranı çok yüksek. Mesela; bir domuz derisinden yüz gram jelatin üretiliyorsa on koyun derisinden o kadar üretilmiyor.

Dedik ya; Allah, gıda üzerinden en büyük imtihanı yapacak.

Bir mandırada yüz domuz besleyince on senede zengin oluyorsun. Yüz inek beslediğinde zarardan zor kurtarıyorsun. Sütü az, eti çabuk gelişmez. Öbüründe fitne var. Fitne, Allah böyle imtihan ediyor.

Mesela; köpek, insana en yakın hayvan. Değdiği yerin yedi defa yıkanması lazım. Allah, böyle pis kabul ediyor; imtihan edecek. Köpeğe "Git yanaş, ona sürün." diyor; sana da "Sürünürsen namaz kılamazsın." diyor. İmtihan edecek. Rabbimiz'e "Niye böyle imtihan ediyorsun mu?" diyeceğiz. Nasıl murat buyurduysa öyle imtihan edecek.

Şimdi jelatin maddesinde; Avrupa'dan geldiğinde veya Avrupalılaştırmış bir yerde üretildiğinde yani Avrupa, günah keçisi ya ona hep yükleniyorum. Sanki bizim mezbahanelerimizde Yasin Suresi okunarak mı kesiliyor hayvanlar yani?

Kardeşler,

İki sorunu halletmedikçe jelatin şüpheli bir maddedir.

Birincisi: Besmelesiz hayvan, domuz hükmündedir. Bismillahsız hayvan kesildi mi isterse kuzu olsun, bir şey değişmiyor.

İkincisi de: Domuz hiçbir şekilde helalleşmez. Mesela; kaplanın derisi pistir ama tabakhane temiz olur. Domuzun böyle bir özelliği yok. Domuzun hiçbir şeyi helal olmaz.

Kardeşler,

Burada jelatin, diş macunumuzdan filanca gıda maddemize kadar kullanılmaktadır. Mesela; özellikle çocukların yemeklerine fıs fıs sıktıkları şu boyalı şeyler. Niye annesinin yaptığı soslar, o kadar güzel olmuyor? Çünkü o, onun içinde şekilli oluyor. “S” yapıyor, “E” yapıyor, annesinin yaptığı yoğurt gibi dökülüyor. Niye dün inekten sağdığımız süt ile evde yapılmış yoğurdun yarısı, iki gün sonra su oluyor? Bakkaldan ise on günlük yoğurdu alıyorsun, peynir gibi kesiliyor. Bunlar hep, jelatin mucizesi. Bu, ciddi bir sorun. Bu sorunu halletme, ancak devlet çapında olabilecek bir şeydir.

Müslüman hocalar, âlimler, Müslümanlar toplanıp bunu halledecek bir durum yok çünkü bu, büyük bir afete dönüştü; “belva-i umumi” diyebileceğimiz bir çapa geldi. Çok ciddi bir sorun bu. Müslümanlar olarak bu hususta gayret gösteren kuruluşlarımıza destek olmalıyız. Helal gıdanın ciddi mücadelesini yapanlara destek olmalıyız. Ülkemizde Müslümanların şuuruyla bunun üretilmesi için çalışmalıyız. Bu, milyonlarca ton üretiliyor. Yani Türkiye gibi büyük ekonomisi olan bir ülke bile bunu üretecek durum da değil; yetiştiriyor çünkü.

Jelatin, sadece dondurmaya katılmıyor. Dondurmada var zaten. Yani böyle herkesin zevkle yediği, çocuğun hoşlandığı ne varsa onda var. Bu hâle gelmiş bir durum var. “Jelatin” diye bir sorunumuz var.

Yalnız şunu söylemiyorum, özellikle söylemiyorum: “Madem böyle, marketten bir şey almayın.” demiyorum. “Bu bir afettir.” diyorum. Jelatinsiz ekmek de belki yoktur. Ekmeğin yüzde yüz yapılış maddesini mayadan itibaren çözsek başımız belaya girebilir, peynirimizle başımız belaya girebilir. Böyle bir ulu orta laf yuvarlamıyorum. “Böyle bir sorun var.” diyorum. Evham ve vesveseye götürmeye gerek yok ama bunu temel meselelerimizden biri olarak görecektir ciddi anlayışa ihtiyaç var.

Şimdi gidip mutfağın kapısına “Bundan sonra köyden annemin gönderdiği peynirin dışında her şey haramdır bu mutfakta.” yazıp diye bir kanun koyma. Aç kalırsın, çocuklarını da aç bırakırsın.

Biz, bir afete dönmüş sorunla karşı karşıyayız ama ne yapalım? Böyle bir derdimiz var, bunu bilelim. Hiç kimse aşırılık yapmasın. Aksi takdirde ambalajlı olan gıda cinsinden bir şey yememek lazım, bu da mümkün değil.

“Evde biz kendimiz ekmeğimizi yapacağız.” diyor. “Şu, hamur mayasını bir okusana bana.” diyorum; orada tıkanıyor, bitiyor iş. Hamur mayası fabrikalarının önünden leş kokusundan dolayı geçilmiyor. Evde ekmek yapıyor, helal ekmek yiyecek! Maya nereden? Bakkaldan aldım. Bir aç poşetin içini, bak ne kokuyor? Yani; bol keseden konuşmak yerine, ciddi düşünmek lazım. Bol keseden “O haram, bu haram, bu müşrik, bu kâfir.” Bu, bedavacılıktır. Sorun çözmek için mücadele etmek gerekiyor.

Arkadaşlar,

Gıdada bir önemli sorunumuz, şunda en önemli gündemlerimizden birisi Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellemin başka bir mucizesidir. Buyuruyor ki: “Benim Ümmet’im bile ismini değiştire, değiştire alkolü kullanacaklar. İsmi değiştire, değiştire ipeği giyecekler; müziği dinleyecekler.” Ama bunu, kıyamet alametlerinden biri olarak söylüyor.

Alkol içilmesi, haramdır. Üretilmesine destek olmak, haramdır. Alkol satana mağazayı kiraya vermek, haramdır. Alkolü mutfağa sokmak, haramdır. Bu nihayetinde jelatin gibi çok da böyle başımıza bela olmuş bir şey değildir. Allah’tan korkan, kendisini alkol fitnesinden koruyabilir.

Kardeşler,

Gıda, Allah’ın en büyük imtihanıdır çünkü en çok gıdaya muhtacız. Bu imtihanı geçmeden bizim kimseyle savaşacak takatimiz yoktur.

Ve’lhamdülillahi Rabbi’l âlemin.